

LÁSKA JE LÁSKA...

POSLEDNÉ DNI
ARCHIEHO
MAXWELLA

ANNABEL PITCHER

POSLEDNÉ DNI
ARCHIEHO
MAXWELLA

POSLEDNÉ DNI
ARCHIEHO
MAXWELLA

ANNABEL PITCHER

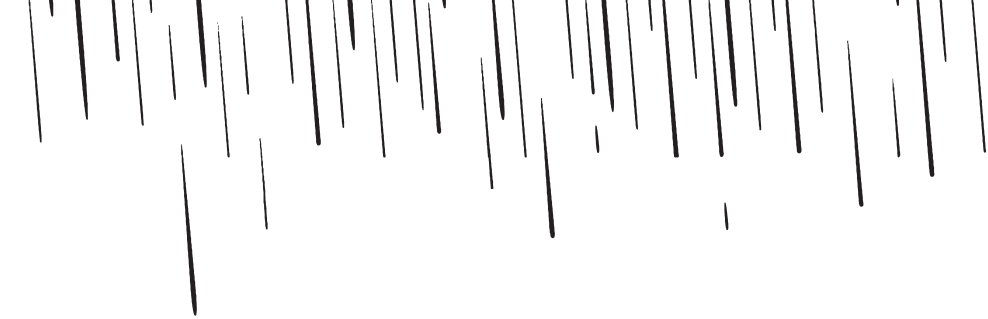
slovar

Copyright © Annabel Pitcher 2017
Translation © Lucia Nižníková-Kollárová 2022
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2022

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat
ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými,
alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve
prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému
a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Annabel Pitcher: The Last Days of Archie Maxwell*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Indigo, London 2017,
preložila Lucia Nižníková-Kollárová.
Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová
Editorka Katarína Škorupová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2022.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
ISBN 978-80-556-5341-9
www.slovar.sk

Venujem svojim synom Isaacovi a Sebastianovi

I

„Takže sme sa rozhodli. Bude to tak najlepšie,“ uzavrel otec po monológu trvajúcom dve, no možno aj desať minút, Archie to nevedel odhadnúť. Čas sa buď zastavil, bežal cvalom, alebo oboje. Isteže, niečo také je nemožné, ale aj otcove slová by ešte ráno zneli nemysliteľne, a zrazu sa nad maminým duseným mäsom rozprávajú o rozvode rodičov.

Nikto sa jedla ani nedotkol. Kuracie mäso na šťave na piatich tanieroch rozložených na stole chladlo. Huxley zaňuchal vôňu jedla a zakňučal. Bol to zdrvujúci zvuk. Štípal Archieho až do špiku kostí.

Zaboril si bosé nohy do Huxleyho hustej srsti a pozrel na Maisy. Z tváre sa jej nedalo nič vyčítať. Pod vrstvami hnedého mejkapu, ktorým si prekrývala vyrážky, sa mohlo odohrávať čokoľvek. Vďaka obočiu nakreslenému takmer do polovice čela vyzerala zdesene, akoby ju tá správa šokovala rovnako ako Archieho, ale pri sestre si nemohol byť ničím istý. Jej skutočné obočie možno také prekvapené nebolo.

Naopak Amy vyzerala úplne inak, v tvári sa jej zračil nekonečný žiaľ. Archie sa svojich sestier dotýkal, iba keď to bolo nevyhnutné, teraz však stisol Amy buclaté koleno. Začudovane naňho zažmurkala, vzala mu ruku do dlaní a pevne ju stisla.

Otec si odkašľal.

„Lepšie povedané – ja som sa rozhodol. Celé je to moja vina. Z dôvodov, ku ktorým... sa ešte dostaneme,“ preglgol. „Najdôležitejšie je, aby ste pochopili, že mama za nič nemôže. Rozumiete? Všetku zodpovednosť beriem na seba.“

Akoby nehovoril svojím hlasom. Akoby to ani nebol on. Za normálnych okolností by sa hneď po príchode z práce prezliekol do domáceho oblečenia. Dnes bolo všetko inak, čo podčiarkoval aj fakt, že bol stále v obleku. Sako, ktoré o tomto čase zvyčajne viselo v skrini pod schodmi, bolo prevesené cez stoličku a pôsobilo zlovestne. Zväzok kľúčov ležal vedľa taniera a pripomínal pavúka. Jedovatého. Pripraveného okamžite vyraziť do noci. Archie vypil vodu a v duchu si predstavoval, ako toho pavúka chytiť do prázdneho pohára.

„Nie, Tim,“ ozvala sa mama. „Nie je to ničia vina.“ Prehovorila po prvý raz, odkedy im otec oznámil tú správu, a pôsobila pokojnejšie, než by Archie očakával. Do útrob sa mu vkradol záblesk podráždenia. Prečo mama neplače? A ani otec, keď sme už pri tom? Nie

je to azda stav najvyššej pohotovosti? Majú byť zúfali, celí cez seba.

Ibaže otec sa usmieval.

„Ďakujem, Jo. Naozaj. Vážim si, že to hovoríš, najmä takto pred deťmi.“

„Nuž,“ povedala mama, „nemá zmysel predstierať. Už dlho to viselo vo vzduchu.“

Archie nechápal, prečo sa tomu nesnažili zabrániť. Zvesiť to hrôzostrašné čosi a namiesto neho tam dať nejaký symbol *lásky*, *prísľub*, že *zostanú spolu aspoň kvôli deťom*.

Presne tak sa cítil – ako malé vystrašené dieťa. Bol rád, že ho Amy drží za ruku.

„Smutné,“ podotkla mama. „Ale je to tak.“

Vzdychla si a rozhostilo sa ticho, ktoré prerušilo Huxleyho tiché zakňučanie. Mäso na tanieroch chladlo.

Hodiny sa vrátili o deň dozadu, bolo len päť, no v kuchyni vládlo prítmie. Mamine a otcove slová viseli v šere beznádeje. Ich slová boli tou beznádejou.

Už to nevydržal. Vstal.

„Si v poriadku, zlatko?“ spýtala sa mama.

Na trati za plotom na konci záhrady zahúkal vlak, matne osvetlené vozne sa kĺzali po čiernych koľajniach. Bol tam, no o chvíľu ho nebolo. Archie mal sto chutí naskočiť a zmiznúť.

„Zlatko, si v poriadku?“ zopakovala mama.

Archie zasvietil a vrátil sa k stolu. Kuchyňu zali-
lo svetlo, no stále to nestačilo. Chcelo to sviečky, via-
nočné svetielka z podkrovia, otcovu čelovku zo škatu-
le v garáži. Minulý rok šli spolu do Lake District, len
on a otec, vyliezli na kopec a na brehu rieky si posta-
vili stan. Boli tam sami, len oni dvaja na celom svete.
Pri svetle čelovky celé noci hrávali karty. Za svitu me-
siaca čúrali na skalu za stanom.

„Doriti! Doriti... zmrznú mi gule!“ vykrikoval otec
a Archie skoro zomrel od smiechu.

„Aj mne!“ zvolal. „Doriti!“

Čakal, že mu otec vynadá, že hreší, no nič sa ne-
stalo. Otec si bez slova zapol rázporok, otvoril batoh
a vytiahol plechovku fazule. Zohriali ju na kempingo-
vom variči, nemali lyžice, tak si do nej namáčali chlieb.
Neskôr vyliezli na obrovské balvany uprostred rieky
a ako vlci zavýjali na mesiac. Archie sa nikdy predtým
necítil taký silný, mužný a nespútaný, vietor mu zač-
sával vlasy dozadu.

Chcel ten mesiac spútať lanom, vytiahnuť ho z mi-
nulosti a natlačiť do kuchyne, aby z nej vyhnal temnotu.

„Bude to tak najlepšie,“ povedal otec už druhý raz
v ten večer.

Tentoraz sa záblesk podráždenia zmenil na peklo.
Spaľoval Archieho zvnútra aj zvonku. Vymanil si ruku
s Aminho zovretia a pritisol si dlane na chladný stôl.

Šklbalo mu svalmi, keď si predstavil, že ho prevracia, taniere sa rozbíjajú na márne kúsky a mamine mäso na šťave sa rozlieva po dlážke.

V duchu si to zakázal, pomaly počítal, prsty mu pulzovali nutkaním niečo urobiť, čokoľvek, čo by otca umlčalo. *Jeden... dva... tri...*

„Ludia sa bežne rozvádzajú,“ vyhlásil otec.

Štyri... päť...

„Aj keď nie vždy z dôvodu, ktorý vám vysvetlíme... teda, ja vám ho vysvetlím. Neskôr.“

Šesť... sedem...

„Ale je to normálne, nie?“ pokračoval otec. „Rozísť sa s partnerom.“

Osem... deväť...

Mama trochu strnulo prikývla.

„Istým spôsobom je to až nudne predvídateľné.“

DESAŤ.

Archie nútil svoje ruky, aby sa pohli, no nič sa nestalo. Sopka v jeho vnútri ticho vybuchla.

„Uvedomujem si, že je to pre vás ťažké,“ začala mama, „ale je to najlepšie riešenie.“ Usmiala sa na Archieho a jeho sestry. Jej pokus o prejav vrúcnosti sa stretol s chladným nepochopením. Do očí sa jej nahrnuli slzy, Archiemu napadlo, ako dlho ich už asi zdržia-va. „V poriadku, beriem to. Viem, že ste našťvaní. Aj ja som. Ocko a ja... sme nešťastní. Nešťastní z toho, že vám

oznamujeme takéto správy. Nie je to pre nás ľahké. Ani náhodou. Niektoré veci v živote však musíme prijať. Bez ohľadu na to, ako veľmi by sme ich chceli zmeniť.“

Otec sa predklonil, takmer si namočil kravatu do taniera so studenou večerou.

„Celé roky som si želal byť iný. Väčšinu svojho dospelého života.“

Mama pohľadila otca po ruke.

„Ach, Tim.“

Archie sa zamračil. Nedávalo to zmysel. Keď sa rozchádzali Leonovi rodičia, mama hádzala o stenu všetko, čo jej prišlo pod ruku, a otec jej nožnicami postrihal obľúbené šaty. A jeho rodičia sedia pri jednom stole, pijú čaj a povzbudzujúco si stískajú ruky.

„Chcem, aby ste vedeli, že zostaneme priateľmi,“ pokračovala mama. „Vždy sme boli dobrí priatelia.“ Z nejakého dôvodu pokrútila hlavou. „Možno práve v tom je problém. Boli sme len...“

„Zatiaľ zostaňme pri tom,“ prerušil ju otec. „Nemusíme sa nikam ponáhľať.“

Mama prikývla. Niečo medzi nimi prebehlo. Niečo nečujné, priamo pred Archieho očami, no nerozumel tomu.

„Chcem, aby ste vedeli, že vás ľúbime,“ povedal otec. „Nesmierne. A na tom sa nikdy nič nezmení. Ani keď budeme každý inde.“

„Ty niekam ideš, ocko?“ spýtala sa Amy tenkým hláskom. Rúčky zovreté do pästí mala položené v lone.

„Ku kamarátovi,“ vyhrkol otec a poškrabal sa po hlave. „Býva v Kirkburtone. Kúsok odtiaľto.“

„A ten tvoj kamarát,“ ozvala sa Maisy a v jej hlase bolo niečo, čomu Archie nerozumel. „Ako sa volá?“

Nasledovala dlhoczinná odmlka.

„Malcolm.“

Otec hľadel na Maisy, Maisy hľadela na otca. Archie zabľúdil pohľadom na okno a vyplával do temnoty za sklom.

„Blbosť!“ vyhlásila Maisy. „To je blbosť!“ Vyskočila tak prudko, až stolička odletela od stola a s rachotom dopadla na zem. „Malcolm? To fakt? Robíš si zo mňa srandu, doriti?“

„Pozor na jazyk, Maisy!“ zahriakla ju mama prísne. Zakryla Amy uši, ale tá sa jej vymanila z objatia.

„Nemám šesť rokov!“

„Nie, máš sedem. A si ešte malá na...“

„Doriti nie je žiadna posratá hrozná nadávka!“ skríkla Maisy a vyrútila sa z kuchyne.

„Okamžite sa vráť!“ zvolala mama, keď sa dvere zaplesli a Amy sa rozplakala. „Pozri, ako si rozrušila sestru!“

„To nie Maisy,“ zakvíliła Amy, „ale ty.“ A vybehla von.

Archie zostal sedieť za stolom. Zdalo sa mu, že mama zadržiava dych. Chcel zvriesknuť, odkopnúť stoličku, otvoriť zadné dvere a ujsť do noci, no mami-ne oči sa utápali v smútku a otec ho chlácholivo potľapkával po chrbte.

„Ženy,“ poznamenal otec.

„S chlapcami je to oveľa jednoduchšie. Vždy som to tvrdila.“ Mama sa natiahla ponad stôl a dotkla sa vyblednutej jazvy na Archieho líci. „Až na tie zbytočné škrabance a odreniny.“ Stisla mu ruku a palcom ho hladkala po hánkach. „Si dobrý chlapec, Arch. Vždy si bol. Všetko sa na dobré obráti. Sľubujem.“

Tak veľmi jej chcel veriť. Túžil cítiť trepotanie nádeje v hrudi, ibaže jeho srdce stratilo krídla. Čas sa spomalil. Sopka prestala chrliť oheň. Zostal iba popol. Dym. Tma.

„Dopi ten čaj, zlatko,“ povedala mama.

Urobil, čo chcela.

2

Archie sa s námahou odvliekol na poschodie. Našiel Maisy v kúpeľni, skláňala sa nad umývadlom a špliechala si vodu na tvár.

„Si v pohode?“ Maisy sa naňho pozrela, znova si ovlažila tvár. Vyzerala, akoby plakala. Aj on si chcel poplakať. Slzy mal však hlboko pod povrchom, uväznené pod niečím chladným a ťažkým.

„To bolo, ehm... že?“ vykukol. Prešľapoval vo dverách, nebol si istý, či smie vojsť. Maisy zastavila vodu a civela do zrkadla, akoby tam ani nebol. „Môžem vojsť?“

Neodpovedala. Mejkap si už zmyla, len pod očami – modrými ako mamine a Amine, nie hnedými, ako mal on a otec – jej zostali čierne šmuhy. Hoci jej bolo vidieť vyrážky, Archiemu sa tak páčila viac. Pôsobila nežnejšie. Zvraštala skutočné obočie, sotva viditeľné, trochu strapaté.

„Si v pohode?“ zopakoval a vošiel do kúpeľne.

„Jasné.“ Poutierala si tvár a hodila uterák na radiátor. „Cítim sa priam božsky.“